

akik elmennek, az ajtót kitárják

VÖRÖS ANNA

1995-ben született Pécsen. Jelenleg a Pázmány Péter Katolikus Egyetem pszichológia szakos hallgatója. Legutóbbi írását 2017. 9. számunkban közzöltük.

Úgy hagytak hátra mindent, hogy nem szóltak előre. Egymásra kopírozódnak eltűnéseik, hogy végre felfogjam én is, aki egyszer elment, azután mégis muszáj becsukni az ajtót, sőt rázárni illik, hogy még véletlenül se menjek utána. Végül mégis inkább kitöröm az ablakokat, hogy utána befalazzam őket. Fény se jöjjön be többé. Csak azt ne hidd, hogy sajnálom, nincs mit sajnálnom. Az alkut ti szegtétek meg, mert volt ilyen, azt mondtátok, évekig tart majd, hogy közösen építünk fel, hogy tartunk valamerre, és ti lesztek, akik másokat hordoznak, akik engem is visznek magukkal. Nem emlékszem, hol áll, hogy mikor megunjátok, elhagytok tárgyakat, kilégzéseket, amikben benne van, hogy ti tudjátok, elmentek, de nekünk egy szóval sem mondtátok majd. Azt ne hidd, hogy bánom. Nincs bennem egyáltalán semmi hála. Aki elmegy, annak nincs miért hálásnak lennem.

Éjjel egy athéni konyhában álltunk, mellettünk forrt a leves a másnapi ételosztásra. Több százan voltak, ők is hátrahagytak házakat, amiknek az ajtaját úgy húzták be maguk mögött, hogy közben a falai már remegtek és omlottak össze. Azt kérdezted, minek jöttem vissza. A katonák ilyeneket is kérdeznek, gondoltam, parancsra teszi, bizonyára, éppen úgy, mint ahogy járkál, vagy nutellás kenyeret eszik hallal. A leves gőzölgésétől, a hidegtől, de nem vettem észre, hogy ez is olyan kérdés, amire csak rossz válasz lehetséges. Több év múlva már tudom, hogy tényleg bármit mondhattam volna, boldog vagyok, hogy végre megint tanulhatok tőled, ezt válaszoltam végül, azért jöttem, mert én egyedül félek kiállni bármiért is, érted, de te képes vagy rá, mögéd be lehet állni, csak nézni akarlak, követni. Másnap hajnalban sehol nem volt. A kabátomat és a sálamat is magával vitte. Cserébe egy üzenetet rakott, beleuntam, vigyázz magadra kislány, szevasz.

Budapesten láttam ismét, addigra már alkoholista lett, és megöregedett, és hogy ő most egyetemi professzor, a város szélén egy lakatnyában lakik, ez amolyan kedvesség, hogy oda befogadták, de nem azért, mert nincs pénze, nehogy azt gondoljam, hanem ez az egyetemi ranggal jár, meg egy ló. Mert lett egy lova. És jövő hónapban azzal megy Berlinbe, Londonba, és ha akarom, magával visz, ez csak természetes, régi kollégák közt. Mielőtt rábólintottam volna, már búcsúzkodott, mert közben elhívták, hogy jövő hónapban harcoljon Afrikában. Aztán Budapesten is találtam magamnak olyat, akit követni lehet, meg felnézni rá, meg csodálni, nem baj, gondoltam, hogy előtte így történt, egyáltalán nem fontos, igazán, de azon az utcán azóta sem mentem végig, ahol abban a kocsmában találkoztunk, és olcsó vodkát rendelt, nekem pedig kólát. Az ő neve azt jelenti, irányító. Őt igazán csak követnem kellett. Egy cégnél dolgoztam, ahol a klienseket,

a gyerekeket heti egy este kellett megmosolyogtatnom mindenféle furcsa meg egzotikus szavak kántálásával. Máskor pedig csak simogatnom kellett a hátukat, amíg el nem aludtak.

Büszke voltam magamra, hogy végre megint sikerült találnom valakit, akire felnézhetek. Egyik nap pedig behívott az irodájába, és elmondta, hogy új hivatást szán nekem. Ez lesz az eddigi legmerészebb, legvadabb trükk, amit meg szeretne tanítani, és ha elég ügyes vagyok, ettől akár egy teljes percig minden gyerek boldog lehet a Földön. Egyik lábamról álltam a másikra, nem tudtam, hogyan utasítsam vissza, ekkora képtelenséget, gondoltam, de hát ő mégiscsak az, akiben eddig hittem, nem derülhet ki róla, hogy hiba volt. Én csak tanulni akarok, doktornő, nyögtem ki végül. Napokig készültünk énekléssel, meg ősi táncokkal estünk transzba, azt mondta, ez azért jó, mert látja rajtam, hogy kételkedek benne, és ez nem jó, addig nem kezdhetek bele a valódi munkába. Idővel, ahogy a mozdulatok és a mondatok rutinná váltak, odafigyelés nélkül is képes voltam rájuk, és nem kérdeztem többé, azt mondta, készen állok, holnap kezdjük az igazi beavatást. Nagyon félttem. Az volt az első feladat, hogy fel kellett másznom arra a diófára, ami az iroda kertjében állt. Összeszorított fogakkal másztam fölfelé, és bíztam benne, hogy onnan fogom meglátni, mi is a valódi feladat, és közben a gyerekekre gondoltam, meg hogy akár én is hős lehetek, ez után a trükk után, csak ezt kell végigcsinálni, még ha nevelésesnek is tűnik. Mások nem tudják, hogy ez milyen komoly, felelősségteljes munka, nem, nekem csak a célt kell látnom, és mászni fölfelé, ügyet sem vetve a tériszonyra, ami állandóan elkap. A fa tetjéről néztem le a doktornőre, és azt kiabáltam, ugye segít majd, ugye ott lesz, mert most is leesnék, ha nem tudnék visszanézni rá. Akkor nem láttam az arcát, mert igazán messze volt, de a hangja magabiztosan küszött hozzám, mint egy biztosítókötél, a bokámra tekeredett, ahogy azt mondta, ne aggódjon, a maga dolga csupán annyi, hogy egész éjjel virrasszon ezen a fán, ez lesz az áldozat, amit be kell mutatnunk, de hogy kinek, azt már nem mondta el. Hajnalban véreres szemekkel, fáradtan néztem le a fáról, és ismét őt kerestem, hogy megerősítsen. De ő nem volt ott, nem állt a helyén, és akkor a tudómból felszakadtak azok a madarak, amik egészen idáig tartottak, a lábam csúszott, a karjaim remegtek, és már éreztem, hogy elengedtem az ágakat. Nem számít, hogy zuhanok, a levegő összeprésel, mint egy takaró, magába ölel. Nem lényeg, hogy ő is itt van-e. Csak koncentráljak a felhajtóerőkre, jutott valahogy eszembe ez a mondat, bármit is jelentsen ez. Talán egy utalás lehet valami közös titokra, de hogy mi az a titok, azt már nem mondta el. Hagyom, hogy a földbe csapódjak.

Azóta is néha felmászom arra a hülye diófára, ahogy megtanította. Várom, hogy mikor jön vissza, és próbálom kitalálni, hogyan lehetne folytatni, hogy elégedett legyen a munkámmal. Föl- meg lemászom a fáról, gyakorlom, hogy milyen fogásokat találni a fatörzsön, mi a leggyorsabb útvonal, a földön pedig kántálok a dalokat, sokszor egész nap. Nem szabad, hogy elégedetlen legyen, mikor visszajön, mászni kell, énekelni kell, újra meg újra meg újra, vég nélkül.